

τανοήσωμεν ὅποιαν δύσκολον ἐργασίαν καὶ λεπτήν ἀναλαμβάνουσιν οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τὴν ἔκδοσιν ἀρχαίου συγγραφῆος· διότι πρέπει πρὸς τοῦτο ν' ἀνατρέξωσιν εἰς ὅλας τὰς βιβλιοθηκὰς ὅπου ὑπάρχουσι χειρόγραφα τοῦ συγγραφῆος τούτου, ν' ἀναγνώσωσι ταῦτα, νὰ διακρίνωσι τὸν χρόνον τῆς γραφῆς, νὰ καταγράψωσιν ὅλα τὰ χωρία ἐφ' ὧν τὰ χειρόγραφα διαφέρουσιν, εἶτα δὲ ν' ἀναζητήσωσι ποῖον τούτων περιέχει κάλλιον τὴν ἔννοιαν τοῦ πρωτοτύπου. Καὶ τούτου δὲ πολλάκις γενομένου ὑπολείπονται πολλὰ χωρία, ἅτινα ἐν ὅλοις τοῖς χειρογράφοις φέρονται ἔσφαλμένα, καὶ ὅπου ἀνάγκη νὰ μαντεύσωσι καὶ ν' ἀνεύρωσι τί ὁ συγγραφεὺς εἶχε γράψει. Πολλαχοῦ ὄντως κατορθοῦσι διὰ συλλογισμῶν ἐπιτυχῶν ν' ἀνεύρωσιν ἀσφαλῶς τὸ ἀρχαῖον κείμενον, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ χωρία ἠλλοιωμένα τοσοῦτον, ὥστε οἱ ἐκδόται καὶ σχολιασταὶ μόνον εἰκοτολογίας ἐπιφέρουσιν, οὐδέποτε ὅμως δύνανται ἀσφαλῶς νὰ εἰπῶσιν ὅτι ἡ γενομένη διόρθωσις ἐπανήγαγεν εἰς φῶς τὸ ἀρχαῖον κείμενον.

ΘΩΑΝ ΡΗΜΑΝ

Μέλος τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς Σχολῆς.

Τὴν ἐπομένην φαιδρὰν περιγραφὴν τῆς ἐν Προνοίᾳ Συνελεύσεως ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Α. Βλάχου μεταφρασθείσης ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ κ. Κ. Μ. Βαρλόβη. Τὴν Συνέλευσιν ταύτην συνεκρότησαν, κατὰ ἰούλιον τοῦ 1832, οἱ πληρεξούσιοι τῆς ἐν Ἀργεῖ Συνελεύσεως, οἵτινες δι' ἑλλησπιν ἀσφαλείας μετέβησαν εἰς Ναύπλιον τὸ πρῶτον, ἐκεῖθεν δὲ ἠναγκάστησαν ν' ἀποχωρήσωσιν εἰς Πρόνοιαν, λεπτὰ τινα ἀπέχουσαν τοῦ Ναυπλίου, ἕνεκα τῶν παραστάσεων τῶν ξένων πρέσβειων, ἀπαιτησάντων νὰ μὴ συγκροτηθῇ Συνέλευσις πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἡγεμόνος.

Σ. τ. Δ.

## Ἡ ΕΝ ΠΡΟΝΟΙΑ, ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ

Ἐνώπιον τῆς κυρίας πύλης τοῦ Ναυπλίου, διηγείται ὁ ῥὸς ἐν ταῖς Ἀναμνήσεσιν αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν βάσεων τοῦ ἀποτόμου Παλαμηδίου, ἐπιστεφομένου ὑπὸ τοῦ ἐνετικῆς φρουρίου, καὶ τοῦ ἐνδοτέρου κόλπου, ἐκτείνεται μικρὸς τις ὀμαλὸς αἰγιαλὸς, ἑκατὸν περίπου βημάτων ἔχων πλάτος καὶ διπλάσιον μῆκος· ἐκεῖθεν αὐτοῦ ὑψοῦται τὸ μικρὸν τῆς Προνοίας προάστειον, κατοικηθὲν ἐπὶ Καποδιστρίου. Αὐτόθι συνεδρίαζεν ἡ συνέλευσις· ὁμᾶς δὲ τις ῥυπαρῶν ῥουμελιωτικῶν παλληκαρίων ἀπετέλει τὴν τιμητικὴν αὐτῆς φρουράν. Ἐπί τινος πλατείας εἶχε στηθῆ ἐξ ἀρβυκανήτων πευκίνων σανίδων παράπηγμα ὀξεῖαν ἔχον τὴν στέγην, ὅμοιον ἐντελῶς πρὸς τὰ κατὰ τὰς ἡμετέρας δημοτικὰς πανηγύρεις πηγνόμενα, ἐν οἷς ἐπιδείκνυνται ἀντὶ χρημάτων εἰς τὸ πλῆθος σχινοβάται, ἵπποδαμασταὶ, γίγαντες ἢ καὶ ἄγρια θηρία. Τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο ἦν τὸ βουλευτήριον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἔδαφος αὐτοῦ ἦν ἐκ χώματος, κύκλῳ δὲ ἦσαν τεταγμέναι τρεῖς ἐπάλληλοι σειραὶ σκαμνίων· ἀπέναντι τῆς εἰσόδου ἦν ἡ ἔδρα τοῦ προέδρου καὶ τῶν γραμματέων· ἐκατέρωθεν δὲ ἐξ ἔδραι διὰ τὸ διπλο-

ματικὸν σῶμα καὶ τοὺς διακεκριμένους ξένους. Ἐν μέσῳ τοῦ ἀσυμμέτρου ἐκείνου κύκλου ὑπῆρχε τράπεζα, παρ' ἧ ἐκάθητο εἰς τῶν ὑπουργῶν ὁσάκις ἤθελε ν' ἀναγγεῖλη τι ἢ νὰ ὑποβάλῃ ἔγγραφα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν πληρεξουσίων ἀνήρχετο εἰς 224, περιελάμβανε δὲ καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ἐκ Ψαρῶν, Χίου, Μακεδονίας καὶ ἐκ Κρήτης, ὧν αἱ πατρίδες διετέλουν ἔτι ὑπὸ τῆς τουρκικῆς δεσποτείας. Οἱ πληρεξούσιοι ἦσαν, ὡς πάντες οἱ ἀνατολίται, ἐμπαθεῖς καπνισταὶ, καὶ εἰς μεγίστην ἐπομένως ὑπεβάλλοντο στέρησιν, ἀναγκαζόμενοι νὰ ἀπέχουσιν ἐπὶ πολλὰς κατὰ συνέχειαν ὥρας τῆς καπνοσύριγγος, καθότι δὲν ἐπετρέπετο ἐν τῇ συνεδριάσει τὸ κάπνισμα. Οἱ τοιμπουξήδες ὅμως τῶν πατέρων τοῦ λαοῦ, παραμένοντες ἔξω κύκλῳ τοῦ παραπήγματος, εἰσῆγον διὰ τῶν χασμάτων τῶν κακῶς προσηρμοσμένων σανίδων τὰ στόμια τῶν ἀνημμένων μακρῶν καπνοσύριγγων, οἱ δὲ τοὺς ἀνωτέρους σκάμους κατέχοντες πληρεξούσιοι ἐρρόφων οὕτως ἐξ αὐτῶν, στρεφόμενοι μόνον δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, καὶ πολλάκις οὕτω κυανὰ καπνοῦ ἔλικες ἀνέθρωςκον πῦθ' αἰπίου ἐκ μέσου τοῦ συνεδρίου. — Ἐκεῖ εἶδον τότε συνηγμένους πολλοὺς ὀνομαστοὺς ἐκ τῶν τότε δημοσίων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος· τὸν Μαυροκορδάτον ὡς ἀντιπρόεδρον, τὸν Τρικούπην, τὸν Ζωγράφον, τὸν Ῥίζον ὡς ὑπουργόν, τὸν Ζαΐμην, τὸν Πολυζωΐδην, τὸν Δεληγιάννην. Ὁ ὠραῖος γέρον Πητρόμπεης ἐκάθητο ἐπὶ τινος ἐξεχούσης θέσεως, λευκοτάτην φορῶν ἐνδυμασίαν καὶ χρυσοκέντητον χωρὶς χειρῶν ἐπιστρίδα ἐκ πρασίνου ἐπικρόκου ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοῦ ἐπενδύτου, θωπεύων δὲ τὸν φοβερὸν τοῦ πολὺν μύστακα. Τὰ ὄπλα αὐτοῦ εἶχεν ἀποθέσει, ὡς καὶ πάντες οἱ ὄπλαρχηγοὶ, κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ παραπήγματος. Ἐν συνόλῳ ἐπεκράτει ἔτι τότε κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα τοῦλάχιστον τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα, τουτέστιν ἡ ῥουμελιωτικὴ ἐνδυμασία, τὰ νησιωτικὸν, ἢ τὸ μακρὸν τουρκικὸν καφτάνι τῶν προκρίτων, ὁ φραγκικὸς δ' ἐπενδύτης μεμονωμένους που καὶ οἰνοὶ ἐξ ἀνοχῆς ἐφαίνετο ἐν τῇ συνελεύσει. Οἱ ἀντιπρόσωποι ὠμίλουν ἰστάμενοι ἀπὸ τῶν θέσεων των, μετὰ μεγάλης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φυσικῆς εὐγλωττίας, καὶ κρατοῦντες τὸ κομβολόγιον, ὅπερ παρὰ τοῖς Ἑλλησι καὶ Τούρκοις δὲν χρησιμεύει εἰς προσευχὴν, ἀλλ' εἰς παιδιὰν μάλλον καὶ ἀπασχόλησιν τῶν χειρῶν, ὁσάκις αὐταὶ δὲν ἔχωσι τι ἄλλο νὰ κρατήσωσι.

Τὸ ἑσπέρας τῆς 29 Ἰουλίου (ε. ν.) ἑορτάζοντες οἱ Γάλλοι τὴν ἐπέτειον τῆς Ἰουλιανῆς ἐπαναστάσεως, ἔκυσαν πυροτεχνήματα ἐπὶ τινος ἐν Προνοίᾳ πλατείας. Ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐκεῖνο τὸ πρῶτον βεβαίως τοιοῦτον ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ τὸ Ναύπλιον ὅλον ἦτο ἀνάστατον ὅπως τὸ ἴδῃ. Ὅτε οἱ πύραυλοι ἀθροοὶ ἀνετινάχθησαν εἰς τὰ ὕψη, χαρμόσυνος βόμβος διέδραμε τὰ πλῆθη, αἱ γυναῖκες δὲ ἰδίως καὶ